

Bayer Zsolt: Mennyit visel el egy társadalom?

2024 augusztus 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

A metró alá lökést?l a gyereklányok brutális meggyilkolásáig.

Kezdjük el máshonnan, a „friss” végér?l, bár tudjuk, ennek soha nem lesz vége… Hacsak az angol társadalom – és

az összes többi, amelyre a gazember politikusaik rászabadították ezt az armageddont – nem lázad fel még idejében, vagyis, inkább azt kell mondanunk ma már, hogy az utolsó pillanatban. Err?l szól ez a cikk is.

Szóval, kezdjük el a mai hírrel:

„Hajmereszt? jelenet játszódott le egy londoni metróállomáson, amikor egy hajléktalan kurd migráns egy helyi postás életére tört. A videók tanúsága szerint a bevándorló nemes egyszer?séggel belökte áldozatát a sínekre, mikor jött a metró. A The Telegraph szerint a migránsra valószín?leg börtön vár majd, amiért megpróbálta megölni a férfit. A lap szerint a 24 éves Brwa Shorsh indítéka az volt, hogy az éppen arra sétáló Tadeusz Potoczek »csúnyán nézett rá«. Ekkor a férfi felpattant és lelökte a férfit a peronról.

A forgalmas Oxford Circus állomáson készült drámai felvételeken látható, amint a helyszínen lév? utasok rögtön segítenek felállni a férfinak a sínekr?l, miközben a vonat az állomás felé dübörög.”

A jelenet meg is nézhet? a Mandineren a cikk alatt, és meg is kell nézni. Mert benne van minden. Benne van például a gazember londoni polgármester, a pakisztáni (mi más?) Sadiq Khan világmagyarázata, miszerint „a terror a nagyvárosi élet része”.

Egy egészséges világban, egy egészséges, önérdekét érzékelni képes és megvédeni hajlandó társadalom szurokban és tollban meghempergeti a „polgármesterét” és elzavarja az anyja keservébe. Ám az angolok csöndesen félrenéztek, legfeljebb dörmögtek kicsit az orruk alá, otthon, a négy fal között.

És most nézhetik a terrort. Naponta. A terrort, a rájuk szabadított, rettenetes és elviselhetetlen idegenek hétköznapi fasizmusát.

Nézhetik, ahogy ez a kurd állat a metró elé löki a postást.

És majd biztosan születnek megható magyarázatok a mindig mindent és mindenkit – kivéve a fehér, keresztény, heteroszexuális és konzervatív ?slakosokat – megért? woke, neoliberális, neomarxista, LMBTQ-szellemi-lelki cs?cselék részér?l. Majd megismerjük szegény Brwa Shorsh nehéz életét, a tragikus gyerekkort és az ?t befogadó társadalom szörny? rasszizmusát. Hát persze, hogy szegény már nem tud mást tenni, mint metró alá lökni embereket. Úgyhogy szégyellje magát a többségi társadalom, amiért nem vigyázott jobban a szegény kurdra.

Egy egészséges világban, egy egészséges, önérdekét érzékelni képes és megvédeni hajlandó társadalom ilyenkor értésére adná nevezetteknek, hogy hol a helyük, hová takarodjanak, hol terjesszék a beteg, közösségellenes, gyilkos és öngyilkos nézeteiket, és úgy egyáltalán, hol a helyük az ilyen gazember kommunistáknak, „Antifáknak”, „zöldeknek” – és minden hozzájuk hasonlónak.

Egy egészséges világban, egy egészséges, önérdekét érzékelni képes és megvédeni hajlandó társadalom pedig ott, a metróállomáson a rend?rök kiérkezéséig járóképtelenné teszi a kurdot, csak a miheztartás végett.

A felvétel tanúsága szerint nem ez történt. Ellenkez?leg: az ott lév?k mintha féltek volna, mintha tartottak volna a rohadéktól, mert hát mit is lehet tudni, mi van még nála, kés, borotva, pisztoly, hiszen tudjuk, olyan nehéz élete volt… S különben is: „A terror a nagyvárosi élet része”.

Igen. Ott, ahol a gazemberek ezt lehet?vé teszik, el?segítik, megmagyarázzák, a befogadókat pedig hallgatásra és t?résre kényszerítik.

De ez a metró alá lökés ma már csak egy „apróság”, ilyesmire talán már fel sem kapja fejét a megfélemlített angol társadalom. Ez ma már a mindennapok velejárója, ez a természetes közeg, amelyben nekik létezniük kell. S persze, olyan nagyon ne csodálkozzunk, inkább mondjuk ki, ezredszer is: sokat köszönhetnek az angolok önmaguknak ebben az ügyben.

Amit a „Brit Birodalom” m?velt évszázadokon át a világban, az párját ritkító gazemberség volt, népirtás népirtás hátán, az észak-amerikai indiánok kiirtása például ugyan miben különbözött – a technikai fejlettségen kívül – a zsidók kiirtásától, semmiben; s ott van még mindaz, amit Kínában és Indiában m?veltek; az írek elleni rémtettekr?l már nem is beszélve, de közben persze fehér keszty?ben kevergették az ötórai teát, nagyon választ?kosan társalogtak. Kivéve az angliai külvárosok prolijait, mert azok a mai napig a legnagyobb, legelviselhetetlenebb bunkók a földön, s persze Shakespeare, Byron, Wodehouse, csengetett, Mylord és Monty Python, no meg Beatles,

s ezen a ponton tegyük hozzá, hogy igen, Lennon, Isten nyugtassa, zseni volt és kommunista, az Imagine pedig igazi komcsi induló, bármennyire is gyönyör? a zenéje.

„Imagine there's no heaven / It's easy if you try / No hell below us / Above us, only sky […] Imagine there's no countries / It isn't hard to do / Nothing to kill or die for / And no religion, too […]"

Nos, hát err?l van szó. Ezt boldogan énekelheti ma is minden idióta neomarxista, woke-barom meg az összes többi, és nyilván énekli is, teljes átéléssel.

Ezek után pedig szögezzük le: talán akkor sem érdemlik meg mindazt, amit ma el kell viselniük, amit a gazember politikusaik rájuk kényszerítettek. S itt térjünk rá a lényegre, mert, mint mondtam, a metró alá lökés arrafelé már apróság.

De most itt van a gyereklányok brutális megkéselése.

Azt hiszem, azt gondolom, azt érzem, ez az a pont, ahonnét nincs visszatérés. Ahonnét nem lenne szabad meghátrálni.

Egy Ruandából származó állat bement egy kisvárosi napközibe, ahol öt-hat éves kislányok táncoltak, és elkezdte módszeresen megkéselni ?ket. Hármat megölt, öt továbbra is válságos állapotban van, továbbiak súlyos sérültek, miképpen a védelmükre kel? feln?ttek közül is többen életveszélyes állapotban vannak.

Minek nevezzük azt az él?lényt, aki öt-hat éves kislányokat öl meg? Kártékony állatnak. Pestises patkánynak. Ugyanis az. És nincs az a társadalom, amelyiknek el kell viselni az ilyenek jelenlétét, létezését. S úgy t?nik, az angol társadalom is eljutott t?r?képessége határához. Az iszonyat után ugyanis zavargások törtek ki, el?ször a szörny?ség helyszínén, majd Londonban is. És lássuk be, ez a legtermészetesebb, legelemibb, legérthet?bb reakció, ami ilyenkor történhet.

Hogy a zavargások szörny?ek? Hát persze, hogy azok. Hogy a tüntet?k teljesen értelmetlenül és idióta módon viselkedtek, amikor rátámadtak a saját rend?reikre? Igen, értelmetlenül és idióta módon. Hogy nem volt helyes reakció rátámadni a közelben lév? mecsetre? Minden bizonnyal nem, de itt azért tegyük hozzá, hogy amit terrorban, életellenes b?ncselekményekben, er?szakban, megfélemlítésben és minden egyéb szörny?ségben az angol társadalomnak el kellett viselnie az elmúlt években, amióta elhitették velük, miszerint a „a terror a nagyvárosi élet része", szóval mindezen iszonyat dönt? többségét ilyen-olyan és amolyan radikális meg terrorista muszlim migránsoknak köszönhették, és talán nem csoda, ha kezdik feladni a türelmüket ezekkel szemben.

És miért is ne adnák fel? Ráadásul azzal is szembesülniük kell naponta, hogy államuk és rend?rségük kett?s mércét alkalmaz ebben a felbomló és szétes? társadalomban. Mert a letagadhatatlan – az elkövet? vagy az elkövet? mögött álló terrorszervezet által bevallott – terrorcselekményeken kívül minden más esetben gondosan elhallgatják az indítékot, az elkövet? származását, maszatolnak, félrebeszélnek, hazudoznak, állandóan holmi „pszichés zavarokra" hivatkoznak, magyarázatokat keresnek, a többségi társadalmat hibáztatják, felmentéseket fabrikálnak, és mondjuk ki tizedszer is, azt is megpróbálják elhitetni velük, hogy mindez valamiféle természetes velejárója az életnek.

Nincs, mert nem lehet társadalom, amelyiknek ezt el kell viselnie, amelyiknek ezzel együtt kell élnie.

S persze, már most jönnek a magyarázatok, például, hogy ez az állat már Angliában született, csak a szülei származnak Ruandából.

Na és? Ez kit érdekel? S?t, annál rosszabb! Ez az állat ott született, ott járt iskolába, ott szocializálódott, és ez lett bel?le? Mit árul el ez a jelenlegi állapotokról?

És vajon milyen volt a közeg odahaza, mit hallott, kapott ez a szörnyeteg otthon, kikkel járt össze, mi és milyen volt a társasága – egyszóval: ugyan hol és miképpen lett bel?le kártékony állat? S ha a nemzetet, hazát, hagyományt, közösséget és társadalmi kohéziót tagadó gazember neokomcsik szerint, a mainstream liberális nácik szerint mindig a többségi társadalom meg a körülmények felel?sek, akkor most is ki merik majd ezt jelenteni? A pattanásig feszült angol társadalomban, ebben a pillanatban be merik majd mondani az aduászt, miszerint szegény ruandai fiú valójában áldozat?

És mi fog történni „szegény ruandai fiúval”? Mivel kiskorúként követte el, amit elkövetett, majd kap valami nevetséges büntetést, és pár év múlva rászabadítják ismét a társadalomra? Kap valami más személyazonosságot, mert azt talán megkockáztatom – és remélem, tiszta szívemb?l –, hogy ugyanezzel a névvel ugyanoda nem mehetne vissza, mert meglincselnék. Szóval el?kerül majd más néven, máshol, és kisvártatva megcselekszi ugyanezt? És majd akkor is elmagyarázzák az angoloknak, hogy nyugi, nincs itt semmi látnivaló, ez az élet természetes velejárója?

Igen, a kislányok kioltott élete, érthetetlen, elviselhetetlen és feldolgozhatatlan halála szegezi a kérdést a nyugati világnak és az angoloknak: mennyit visel el egy társadalom és mennyit kell elviselnie?

Azt hiszem, közeledik a végs?, az egyértelm? válasz: ennyit, és már ennyit sem kellett volna. S igen, egy társadalmat, emberek közösségét kétféleképpen lehet eljuttatni a pokolba: gazember politikusok vagy azt hitetik el velük, hogy különbek és fels?bbrend?ek mindenki másnál, és ezért bármit megtehetnek másokkal, vagy úgy, hogy gazember politikusok, mocskos jakobinus-bolsevik véglények és ugyanolyan liberálnácik elhitetik velük, hogy mindenki mindenkivel egyenl?, minden magától értet?d? és természetes, mindent és mindenkit be kell fogadni, tisztelni, dédelgetni, szeretni, minden természetellenes és ocsmány és undorító szép és csodálni való és természetes, mindenki testvér, a világot össze kell nyitni, mindig a többség hibás, nincs egyéni felel?sség, ebb?l következ?en igazából b?n sincs, s?t valódi b?nt csak a többségi társadalom tud elkövetni, és igen, nincs mennyország, nincs pokol, nincsenek vallások és nincsenek országok.

A végeredmény mindkét esetben ugyanaz: pokol, polgárháború, háború, lincshangulat.

„Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet […]”

József Attila még így fohászkodott.

A mai Nyugat liberálnácijai és jakobinus-bolsevik ?rültjei szerint az eljött szabadság dolga anarchiát, széthullást, összenyitott világot és poklot szülni. Meg ruandai gyerekgyilkosokat és a többségi társadalom tagjait metró alá lök? kurd állatokat kell szülni még a szabadságnak. Meg további késel?, er?szaktev?, öngyilkos vagy nem öngyilkos robbantó, tömegbe autóval behajtó, minden egyéb módon gyilkoló muszlimokat is szülni kell még, sokat és még többet.

S ha a többségi társadalom fellázad, vagy csak megpróbál fellázadni, akkor kész az ítélet: lám, ezek széls?jobboldaliak, ezek fasiszták, ezek nácik.

Nem fog ez így már sokáig tartani, mert így nem lehet élni. S csak remélni tudjuk, a Nyugat többségi társadalmainak jogos és egyre érthet?bb indulata jó irányba fog kitörni. Például semmiképpen sem a saját rend?reiket kell megtámadni. És semmiképpen sem kell elhinniük, hogy így kell élniük, mert ez az élet természetes velejárója. Ezt a gazembereik hazudják nekik. Azokkal van dolguk. Minél el?bb, annál jobb.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló